

Sygn. akt IV CSK 718/15

## POSTANOWIENIE

Dnia 19 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku B. P.  
przy uczestnictwie H. P. i S. P.  
o stwierdzenie nabycia spadku po A. P.,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 19 kwietnia 2016 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania S. P.  
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.  
z dnia 1 października 2014 r., sygn. akt III Ca [...],

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- II. zasądza od S.P. na rzecz H.P. kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) zł z tytułu kosztów postępowania kasacyjnego;**
- III. oddala wniosek adw. K. S. o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu uczestnikowi S. P.**

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w G. z dnia 1 października 2014 r., opartej na podstawie naruszenia przepisów prawa procesowego art. 117 § 5 w zw. z art. 117<sup>2</sup> § 1 w zw. z art. 379 pkt 5 oraz art. 210 § 2<sup>1</sup> w zw. z art. 162 w zw. z art. 380 oraz art. 382 w zw. z art. 286 k.p.c., uczestnik postępowania S. P. uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania jej oczywistą zasadnością, powtarzając argumentację powołaną na uzasadnienie zarzutów skargi.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi, a zatem na przesłankę określoną w art. 398<sup>4</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., skarżący nie uzasadnił twierdzenia o jej wystąpieniu stosowną argumentacją prawną, która zmierzałaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania z powodu jej oczywistej zasadności sprowadza się do powtórzenia części uzasadnienia podstaw skargi, pomimo, że Sąd Najwyższy wyjaśnił, iż uzasadnienie wniosku oraz podstaw skargi to dwa niezależne i samodzielne jej elementy konstrukcyjne, które pełnią różne funkcje, wymagają zatem przedstawienia odrębnej i odmiennej argumentacji prawnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52 oraz z dnia 3 grudnia 2003 r., I CK 421/03, Prok. i Pr.

2004, nr 2, poz.38). Podstawy skargi oraz ich uzasadnienie samodzielnie służą wykazaniu, że skarga jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie, nie zaś, że zasadność ta ma oczywisty, a zatem kwalifikowany charakter. W uzasadnieniu wniosku nie został uwzględniony aspekt „oczywistości” zarzucanych naruszeń prawa, która mogłaby prowadzić do stwierdzenia oczywistej zasadności skargi.

W tej sytuacji należy jedynie zauważyć, że część zarzutów procesowych, w tym zarzut najdalej idący, dotyczący pozbawienia skarżącego możliwości obrony swych praw (art. 379 pkt 5 k.p.c.), została błędnie, a zatem nieskutecznie skierowana pod adresem Sądu pierwszej instancji bez powiązania z zarzutami dotyczącymi ewentualnych uchybień Sądu odwoławczego, oraz że w postępowaniu apelacyjnym uczestnik był zastępowany przez pełnomocnika -adwokata z urzędu.

Nie stwierdziwszy przyczyn, które uzasadniałyby przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego należnych uczestnikowi H.P. rozstrzygnięto stosownie do art. 520 § 2 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c.

Oddalając wniosek pełnomocnika z urzędu o przyznanie nieopłaconych kosztów pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym, Sąd miał na względzie, że uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania zostało sporządzone tak wadliwie, iż wniosek należało uznać za oczywiście bezzasadny. W tej sytuacji czynności podjętych przez adwokata z urzędu nie można uznać za udzielenie pomocy prawnej w rozumieniu § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 2011 r., II CSK 699/10, OSNC-ZD 2011, Nr C, poz.72).